

àrea pública

**SITUACIÓ JURÍDICA RESPECTE EL PERSONAL TEMPORAL
A LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES
JULIOL 2021**

Els darrers anys hem tingut nombroses resolucions judicials al voltant de la possible indemnització quan cessa el personal funcionari interí, sobre la causalitat de l'abús en la contractació temporal i sobre la figura de l'indefinit no fix dins de l'àmbit funcional.

Moltes d'aquestes resolucions han estat de tribunals de primera instància, àmpliament difoses pels grups amb interessos econòmics i/o sindicals, com determinats despatxos d'advocats o sindicats sense possibilitats de negociació per la seva poca implantació. El que és important, però, és conèixer les sentències del TJUE i del Tribunal Suprem, que són les que acaben creant jurisprudència.

Va ser al setembre del 2016 quan una sentència del TJUE (assumpte Diego Porras), sobre la interpretació de la clàusula 4 de l'Acord marc sobre el treball de durada determinada, ens va donar eines per poder exigir una indemnització en el cessament del personal interí. Una sentència que és rectificada en una nova sentència, del 5 de juny del 2018 (assumpte Montero Mateos), i que posa fi a l'acció jurídica que havíem dut a terme al nostre sindicat des de la sentència anterior.

El mateix dia de setembre del 2016, dicta dues sentències (assumptes Martínez Andrés i Castrejana López) i, basant-se en la clàusula 5, apartat 1, de l'acord marc, considera el dret a mantenir la relació laboral quan hi ha una utilització abusiva de successius contractes a l'Administració, si no existeix una mesura eficaç en l'ordenament jurídic nacional per sancionar aquests abusos, cosa que haurien de comprovar els tribunals nacionals.

Ja el 19 de març del 2020 el TJUE declara en sentència (assumptes Sánchez Ruiz i Fernández Álvarez, i d'altres) que el treballador o treballadora públic que hagi ocupat el mateix lloc de treball de manera ininterrompuda durant diversos anys, amb les mateixes funcions, tot i que amb diferents nomenaments, perquè l'Administració no ha complert l'obligació de realitzar el procés selectiu, es trobarà dins del concepte de successius contractes o relacions laborals de durada determinada previst en la clàusula 5 de l'acord marc.

Ara bé, el TJUE deixa clar que incumbeix als òrgans jurisdiccionals nacionals determinar si mesures com l'organització de processos selectius, la transformació en indefinits no fixos o la concessió d'una indemnització equivalent a l'acomiadament improcedent constitueixen mesures adequades per prevenir i sancionar els abusos en la contractació temporal. Recorda també que la clàusula no té un efecte directe.

El febrer del 2021 una nova sentència del TJUE (assumpte Agios Nikolaos) considera que les renovacions automàtiques per llei també impliquen contractes successius, amb la qual cosa torna a remetre als tribunals nacionals per a les mesures de prevenció i sanció.

Resumint, que tot i que els tribunals europeus han anat avalant que a Espanya s'ha estat cometent un abús pel que fa a la temporalitat a les administracions públiques, sempre es remet als tribunals espanyols per a la determinació de la prevenció i la sanció d'aquest abús. Quan analitzem la jurisprudència derivada de les sentències del Tribunal Suprem, ens trobem que:

- No tota relació d'interinitat de llarga durada és abusiva (sentència de 19 de novembre del 2020 de la Sala Contenciosa Administrativa).
- Un únic nomenament d'interinitat de llarga durada no és abusiú (sentència de 24 de setembre del 2020 de la Sala Contenciosa Administrativa).
- Dos nomenaments d'interinitat, independentment del temps, no són abusius (sentència de 23 de novembre del 2020).
- No existeix discriminació entre el personal laboral i el funcionari temporal, tot i que el primer sí que té dret a indemnització en l'extinció del contracte i el segon, no (sentència de 28 de maig del 2020).
- El personal estatutari o funcional no pot convertir-se en indefinit no fix (sentència de la Sala Tercera de 19 de novembre del 2020, fent referència, en el mateix sentit, a dues sentències de la mateixa sala de 26 de setembre del 2018).
- Finalment, una [sentència del 28 de juny de 2021](#), que considerem rectifica molta d'aquesta doctrina tot i que només pel personal laboral, en la que
 - Reconeix l'abús de temporalitat quan s'ocupa un lloc de treball estructural mitjançant contractes temporals.
 - Considera que quan aquest lloc de treball està ocupat un màxim de tres anys, ha de tenir la consideració d'indefinit no fix.
 - En cas de cessament s'ha de compensar amb una indemnització de 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats.

Així mateix, altres sentències de tribunals superiors han revocat sentències de primera instància "favorables" a les persones demandants, com la sentència de 19 de maig del 2021 del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) de la Comunitat Valenciana, que revoca la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa número 4 d'Alacant, de 8 de juny del 2020, que qualificava una funcionària interina de fixa no funcionària de carrera.

També la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ del País Basc, en la sentència de 13 de maig del 2021, refusa la restitució d'una funcionària interina d'un ajuntament durant disset anys que va ser cessada per cobertura reglamentària de la vacant.

La darrera sentència del TJUE sobre la situació, el passat 3 de juny del 2021, considera la jurisprudència espanyola contrària al dret comunitari pel fet de poder prorrogar contractes temporals en el sector públic en espera de processos selectius per als quals no hi ha un termini concret fixat, així com la prohibició de passar a ser indefinits no fixos. Determina que aquesta podria ser una mesura apta per a la sanció i no tan adequada la indemnització per extinció del contracte.

Respecte de l'accés a la funció pública, el Tribunal Constitucional s'ha manifestat en diverses ocasions pel que fa als sistemes excepcionals:

- En contra dels processos que priven el conjunt de la ciutadania de participar-hi, en la sentència número 27, de 14 de febrer del 1991.
- En contra de la integració de personal temporal directament en la funció pública, en aquest cas andalusa, en la sentència número 302, de 21 d'octubre del 1993.
- En contra de qualsevol reserva explícita o encoberta a persones individualment seleccionades, per a l'accés a la funció pública, en les sentències número 50, de 23 d'abril del 1986, i número 67, de 18 d'abril del 1989.
- En contra de les convocatòries o torns restringits, que, com a regla general, no poden ser utilitzats de manera ordinària per a la selecció de personal funcionari, en la sentència número 65, d'11 de febrer del 1999.

Amb aquesta situació, CCOO ens reafirmem en la necessitat de trobar una solució sindical que posi fi a l'actual situació de temporalitat a les administracions i que els impedeixi que en futur puguin actuar de la mateixa manera, com hem fet amb [l'Acord del 5 de juliol](#) i com ara haurem de desenvolupar en tots els àmbits de negociació existents a les diferents administracions.